

Observacions sobre l'ingrés al Reial Cos de la Noblesa de Catalunya

ARMAND DE FLUVIÀ I ESCORSA

El sistema nobiliari català establia que un plebeu ennoblit per concessió d'un reial privilegi nobiliari automàticament era considerat noble i gaudia de totes les franquícies, privilegis, honors i exempcions de la classe noble en cadascun de llurs graus: podia ingressar als ordes militars i al braç que li correspongués a les Corts catalanes.

Si el Reial Cos de la Noblesa de Catalunya es considera continuador o representant avui dia del Braç Militar de les Corts, és totalment il·lògic que exigeixi el transcurs de cent anys o el pas de tres generacions per tal que un individu, agraciat pel rei amb un títol de noblesa, pugui ingressar en l'esmentada corporació nobiliària.

Em consta que el motiu principal d'aquelles condicions és un—al meu entendre—criteri equivocat que es fonamenta en la creença que tenen les corporacions nobiliàries espanyoles que, com més dificultats i requisits posin per a l'ingrés de cavallers i dames, més prestigi adquireixen. Amb això són totes molt estrictes; tanmateix, sembla que no ho són tant al moment d'examinar les proves nobiliàries presentades pels candidats a ingressar-hi. És precisament aquí on caldria valorar el prestigi d'aquestes corporacions

En el sentit apuntat, penso que fóra convenient una modificació de les ordenances del Reial Cos i permetre el que ja hom havia permès a principi del segle xx, quan hi ingressaren els senyors següents:

Don Joan Antoni Güell i López, segon comte de Güell (comtat atorgat al seu pare el 1908), el 1919.

Don Manuel de Quadras i Feliu, primer baró de Quadras (atorgat a ell el 1900), el 1904.

Don Josep de Quadras i Veiret, segon baró de Quadras, el 1919.

Don Francesc Romaña i Suari, primer baró de Romaña (concedit a ell el 1913), el 1919.

Don Daríus Rumeu i Freixa, segon baró de Viver (títol concedit al seu pare, el 1901), el 1921.

Continuant aquests bon passos, que no tingueren continuïtat, el Reial Cos de la Noblesa de Catalunya recuperaria una tradició que es trencà amb l'abolició de les institucions pròpies de Catalunya en promulgar-se els decrets de la Nova Planta, conseqüència de l'annexió de Catalunya, i de tota la Corona d'Aragó, a la de Castella.